

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 5

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2023

GGKEY:X0TD3TQ2W74

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Cuvânt de Început

În vremea în care am trăit printre voi pe Pământ, într-o zi, în camera în care luam micul dejun împreună cu câțiva ucenici, au dat buzna două fete care i-au deranjat pe meseni. Cea mare, în vârstă de doisprezece ani, urmată de sora ei mai mică, de numai cinci ani, a trântit ușa și a strigat că se predă. Se duelau în joacă cu două bețe pe care și le imaginau a fi săbii. Sora cea mare ținea bățul în mână, cea mică îl avea legat cu o sfoară subțire de gât.

Atunci, doi dintre ucenici s-au repezit la ele ca să le certe. La semnul Meu s-au retras, iar fetele s-au apropiat să-Mi vorbească despre soarta lor. Sora cea mare Mi s-a adresat zicând:

„Dacă dorești să Te duelezi și Tu cu ea, Învățătorule bun, va trebui să Te prefaci că pierzi, altfel vei întrista foarte tare inima surorii mele. Apropie-Te și îi vei simți suferința, dar află mai întâi că nu este prea vorbăreață, fiind mai înceată la minte decât alți copii de vârsta ei“.

În realitate, micuța, pe care o chema Aniana, era mută și, pe deasupra, nu-și putea mișca membrele superioare, pe care tatăl ei i le legase de corp ca să nu-i atârne și să se lovească în timpul jocului. Tatăl celor două era un evreu bătrân cu multă experiență de viață, care nu intrase în conflict cu nimeni și, prin urmare, toți sătenii îl știa ca pe un om cumsecade, plăcut lui Dumnezeu. Din acest motiv, nu înțelegeau de ce a fost blestemat să aducă pe lume o fiică chinuită în toate felurile.

Mi-am îndreptat privirea spre Aniana și am poruncit sufletului ei să-și facă cunoscută povestea în fața celor prezenți. Atunci, fetița în vârstă de numai cinci ani s-a ridicat și a vorbit asemenea unui adult învățat, încât toată sala a încremenit ascultând-o.

Voi reproduce parțial cuvintele sufletului ei pentru a înțelege starea la care se supunea. Și sufletul a vorbit astfel:

„Tu, Spirit luminos în Cer și pe Pământ, pe care Îl recunosc

mai presus de toate ființele, pentru ce mă chemi din tăcerea mea plăcută ca să-mi răscolești sentimentele? Eu am putut întotdeauna să vorbesc, dar am ales să nu o fac din cauza suferinței pe care mi-ai dat-o în clipa în care am devenit om. Ultima viață de care îmi amintesc a fost o viață de pasăre exotica vii colorată. Eram atât de liberă și fericită încât nu-mi doream altceva.

În lanțul evolutiv al creației, înainte de a se naște ca oameni pe Pământ, sufletele trăiesc vieți de pasăre, pentru a se purifica și a se familiariza cu libertatea după care vor tânji mai târziu.

Este drept că atunci când coboram la sol sau când mă odihneam pe o creangă, aripile mele deveneau inutile, însă în văzduh erau totul. Acum, om fiind, ca o pasăre captivă într-un trup defect, nu mi-a rămas decât să mă joc cu sora mea care mă îngrijește și să-mi privesc neputincioasă părinții care mă plâng în rugăciunile pe care Ți le adresează. Eu nu-i voi putea ajuta niciodată, nici nu-mi voi putea găsi un bărbat alături de care să-mi îndeplinesc datoria de femeie și să devin la rândul meu mamă.

Aceasta este, pe scurt, durerea mea cea mai mare. Dar voia Ta și nu a mea, ca suflet necunosător, să se împlinească, chiar dacă voi fi blestemată să trăiesc în acest trup o mie de vieți“.

La auzirea acestor cuvinte, ochii celor de față s-au umplut de lacrimi. Eu M-am așezat la capătul patului pe care stătea întinsă Aniana și am plâns. Atunci, ucenicii au crezut că plâng din pricina poveștii care M-a înduioșat sau că Mă rog Tatălui ceresc să o vindece, însă Eu plângeam datorită loialității sufletului ei și a grației pe care nu le-am găsit la nicio ființă în întreaga creație.

Am certat ucenicii pentru prostia lor și i-am pus să dezlege mâinile fetei, care era acum sănătoasă și fericită.

Primul lucru pe care l-a făcut copila a fost să Mă îmbrățișeze cu toată iubirea, apoi a început să-i mângâie pe toți și să atingă lucrurile din jur. Și-a luat sora de mână și au fugit acasă, pentru a da de veste părinților îndurerați despre Spiritul Luminii.

Voi, cei de astăzi, amintiți-vă iubirea de aproape, plăcerea de a vă povesti unii altora experiențele și de a le asimila. Regăsiți respectul reciproc, dragostea frățească. Nu reveniți cu picioarele pe pământ, așa cum vă îndrumă bătrânii, căci realitatea oamenilor este falsă. Rămâneți visători și veseli, în ciuda provocărilor care vă încearcă. Aceasta înseamnă să fiți vii.

Spiritul Luminii

Trupul este un mecanism mort în sine, animat de sufletul care îl posedă. La rândul său, sufletul, a cărui existență este doar pe jumătate vie, fiind o substanță psiho-mentală și spirituală de grad inferior, este animat de spirit, care este ființa propriu-zisă și care răspunde în mod direct Marelui Spirit Creator. Fără voia de sine stătătoare a Marelui Spirit care sunt, nicio ființă nu ar exista.

Așa cum Soarele natural, cunoscut de voi, nu este o minge de foc care arde până la epuizarea gazelor și a substanțelor inflamabile aflate pe el, ci o oglindă ce captează razele celui mai apropiat soare central și le reflectă, tot astfel spiritul luminii face cunoscută lumii lumina Marelui Spirit, de la care o primește.

Sorii centrali sunt stele impresionant de mari, care reflectă, la rândul lor, lumina Marelui Soare Universal, din care s-au desprins toți sorii și planetele, și care a fost, este și va rămâne unica sursă dătătoare de viață.

Sunt convins, copii, de faptul că nu vă veți imagina ideea că, în Cosmos, cineva a instalat din loc în loc sfere reflectorizante, lipsite de viață, ci înțelegeți că un soare este o planetă solidă, a cărei atmosferă, mai ales la altitudinile superioare, este formată din diverse particule care captează lumina și o reflectă; atmosferă care învâluie corpul planetar și-l protejează, încălzind până la topire orice obiect străin care se apropie sau se îndepărtează de el.

Dacă inginerii astronauți suplimentează straturile învelișului aflat în partea din față a aparatelor de zbor, care străpung atmosfera și vă ajută să părăsiți planeta, astfel încât învelișul să reziste arderii, atunci, pe Soare, ar trebui suplimentate straturile aflate în partea din spate. Căldura radiază către exterior, iar cu cât te îndepărtezi de Soare, arșita se amplifică.

Lumina care ajunge la Soare și căldura care se formează la

contactul cu atmosfera sa sunt respinse în proporție de nouăzeci și trei la sută, motiv pentru care, pe solul Soarelui, este mai mult întuneric. Cerul are o culoare albastru-violet, uneori roșiatică în locurile în care se produc erupții, iar jocul de lumini formează o auroră nesfârșită.

În continuare, unii dintre voi vă veți întreba, în cazul în care acordați o șansă teoriei că atmosfera solară reflectă razele unei stele mai mari, ce se află în partea din spate a Soarelui: o jumătate de soare întunecat, stins sau rece? Eu vă spun că întreaga sa atmosferă este încălzită în lumină, nu numai latura luminată de razele soarelui central apropiat. Particulele care o alcătuiesc și care circulă de la una la alta, pe întreaga suprafață, nu doar reflectă razele pe care le primesc, ci se și încarcă prin intermediul lor.

Dacă steaua centrală care luminează Soarele vostru s-ar stinge, acesta ar mai continua să lumineze de la sine încă câteva sute de ani. Iar dacă ai aduce pe Pământ o piatră solară de mărimea unui pumn și ai ține-o într-un beci, aceasta ar lumina timp de zece ani, până când ar deveni o simplă bucată de metal compozit.

Așadar, lumina spirituală emanată de Marele Soare Universal poate fi comparată cu cea a unui laser de scenă, a cărui rază este trimisă de diodă către oglinda numărul unu, care o reflectă către oglinda cu numărul doi, care o amplifică și o trimite la rândul ei către cea de-a treia oglindă, aceasta din urmă fiind programată să se miște după ritmul muzical. În mod similar, lumina Marelui Soare Universal străbate Cosmosul, circulând în zig zag de la o stea la alta, hrănindu-le.

Lucrurile devin din ce în ce mai clare!

Eforturile necesare unei minți deja formate și stăruința sunt uriașe. Orice cuvânt al Meu are rolul de a vă zgudui la început, apoi el devine mângâiere pentru îndrăzneții care acceptă învățătura ciudată. În timp, căutând cât mai multe dovezi interioare, vă veți mira atunci când vă veți gândi la faptul că omenirea a crezut, din generație în generație, că Soarele este un foc uriaș care arde ca o sobă. Cât de clare sunt acum lucrurile și cât de absurdă a fost îndoiala! Oare ce a alimentat-o și cine se face responsabil pentru somnul rațiunii? Adevăr vă spun Eu vouă, credința nu vă scapă de moartea trupului, ci vă dăruiește o slavă care se întinde dincolo de ea.

Mii de kilometri sub atmosfera solară, care se întinde pe mii de kilometri, se află un corp material, care găzduiește o împărăție, ești capabil să crezi cuvintele Mele?

Mă străduiesc să le cred.

În timp ce spiritul meu are o încredere oarbă în Tine, rațiunea mi se încurcă în deslușirea acestor mistere inexplicabile. Deși am primit o imagine satisfăcătoare a noilor dezvăluiri, simt nevoia să întreb aceleași lucruri, căci am nevoie de exemple suplimentare.

Mai presus de orice dovadă care atestă existența lumii solare, te asigur că toate câte au fost create există mai întâi de toate în interiorul tău. Altfel, nu le-ai fi putut descrie și nici nu ți-ar fi trecut prin minte să te gândești la ele.

Alberto, materia nu este totul. Spiritul luminii nu are nevoie de un trup material pentru a experimenta. Lumea fizică, în comparație cu măreția Împărăției Spirituale, aproape că nu există. Dacă consideri că, pentru a explora o lume naturală, îți trebuie un trup de carne care să o audă, să o vadă și să o atingă sau că fără trup conștiința este oarbă, ar fi bine să reluăm studiul și să începem cu prima carte a seriei „Vorbind cu Dumnezeu”.

Cu siguranță este așa cum spui și nu altfel. Te rog doar să fii îngăduitor cu prostia mea, pentru că am momente în care redevin un simplu om și judec potrivit formării dobândite în prima parte a vieții. Acesta este motivul pentru care mi-am închipuit că o ființă fără trup nu poate auzi, vedea sau atinge. Spiritul nu are nevoie de un trup carnal pentru a putea simți, dimpotrivă, chiar trupul de carne împiedică ființa să se contopească cu mediul înconjurător. În realitate, nu există ființe fără trup, ci doar trupuri cu o compoziție diferită.

Raiul și iadul se află în interiorul fiecărui om. Cele două sunt stări de conștiință, nu locuri specifice. Diavolul nu există așa cum și l-au imaginat oamenii, ca o identitate conștientă, rea în intenție și în faptă. În schimb, orice ființă elevată care, dincolo de aparențe, este doar o sugativă de pofte, un polip care își trăiește existența egoistă degenerând în propria boală, este un diavol, adică are un spirit impur, diavolesc.

Diavolii sunt chiar oamenii cu putere financiară și influență. Nu pentru că dețin aceste lucruri, ci pentru că odată cu ele apare și tentația de a profita de cei slabi, de a-i controla și supune.

Fericit este omul smerit și iubitor, care întoarce obrazul și nu permite spiritului răzbunării să pătrundă în el. Chiar dacă suferă pe durata vieții, o face fără a cârcoti. El asistă conștient la formarea spirituală care îi va aduce bucurie în veșnicie.

Atunci când spui despre oameni că sunt materializați sau împământeniți, Te referi la viziunea și preocupările lor limitate, nu susții că este ceva rău să trăiască o viață abundentă, de care să se

bucure alături de familia și prietenii lor.

În natură, totul este viu; chiar și pietrele conțin viață. Spiritele captive în ele doresc să se elibereze în plante și animale, ajungând până la om, apoi să se ridice în atmosferă și mai sus, la Tine.

După această recapitulare expusă pentru mine, poți continua discuția interesantă. Omul este predispus să adoarmă indiferent de nivelul clarității sale. În spirit nu poate fi vorba despre așa ceva; ceea ce ne încetinește este materia.

Trebuie să știți că viața pe care Soarele o trimite Pământului prin intermediul razelor sale, care face ca din sol, apă și atmosferă să se formeze plante, insecte, pești, păsări și animale, până la om, vine de la Marele Soare Universal și nu de la el.

Acestea fiind explicate, ați aflat locul în care pleacă sufletele după sfârșitul vieții terestre. Luați afirmația Mea la propriu, nu la figurat, căci adevărul este chiar cel pe care l-ați auzit. Acolo, ele învață să se cunoască, explorând interiorul ființei lor, iar în ceea ce privește învățătura exterioară, li se predă dansul stelar, istoria Pământului care le-a găzduit și scopul pentru care Marele Spirit a ales Terra ca punct principal de încarnare.

Pe Soare, zilele sunt nesfârșite; acolo nimeni nu are nevoie de somn. Somnul este înlocuit cu stările de veghe, în care sufletele contemplează asupra învățăturii primite și a vieții pământești, din care nu au uitat nimic, pe care o cunosc și o înțeleg, în funcție de gradul lor de conștientizare, ca pe o mânășă. La finalul vieților extrem de lungi, sufletele trec mai departe, fiecare fiind repartizat acolo unde îi este locul, de către învățătorii care le evaluează și, bineînțeles, cu acordul Marelui Spirit.

În lumea despre care vorbesc există și suflete independente și desăvârșite, care vin și pleacă atunci când vor, fără a răspunde în fața Înaltului Consiliu sau a Marelui Spirit, mulțumită faptului că și-au dobândit independența încă din viața trăită pe Pământ, în acord cu voia Mea, care le-a dezlegat pentru activități și scopuri mai mărețe. Din acest motiv, toate lucrările unui spirit al luminii Îmi sunt plăcute și sunt drepte.

Deschizi noi subiecte, pe care vreau să-Ți spun că le ador și de care sunt profund interesat. Ele mă smulg din realitatea cotidiană și mă delectează. Regret, totuși, atunci când mă gândesc la cei mulți, care sunt nevoiți să trudească pentru a-și susține viețile pământești, motiv pentru care ratează aceste lecții esențiale pentru sufletele lor.

Oamenii sunt ca florile unui copac de primăvară. Chiar dacă li se scutură petalele tinereții, în loc rămâne o gălmă care, în timp,

devine un fruct gustos și hrănitor. Apoi, fructele folositoare sunt culese și mâncate, iar sămburii sunt aruncați pe drum sau plantați pe un sol fertil, pentru a deveni, la rândul lor, copaci.

Existența sămburelui care a căzut pe drum și a fost strivit de căruțe și mașini s-a încheiat, chiar dacă a fost frumoasă și bună, iar țelul a fost atins pe deplin. Acesta a servit drept bază miezului și a hrănit cu măsură fructul sensibil. Semințele care au fost plantate cu grijă și supravegheate au devenit mlădițe. Totuși, chiar și mlădițele cu tulpini firave sunt distruse de furtuni și de celelalte pericole. Doar câteva își ating menirea și devin copaci care îmbogățesc livada. Acestea sunt spiritele care se lasă învățate până la sfârșit și care, din oameni, devin Dumnezeu.

Alberto, dacă un om ar fi cu adevărat curios să afle mai mult prin intermediul spiritului său interior, dintr-o dorință pură de a deveni o ființă curată, trăitoare în acord cu ordinea Mea, acela nu ar mai fi nevoit să trudească nicio zi. Viața i s-ar transforma într-o lucrare artistică influențată divin, iar Universul i-ar pune la dispoziție, prin metode misterioase, toate cele de trebuință lui și familiei sale, pentru a lăsa truda și a studia învățătura.

Totul i-ar fi pus la dispoziție ca printr-o vrajă?

Exact așa s-ar întâmpla. Nu crezi tu că pentru omul în care licăre scânteia iubirii aș întoarce lumea pe dos, dacă ar fi nevoie, pentru a-l instrui și iubi?

Din păcate, vraja nu se prinde, pentru că omul se apropie de adevăr doar pentru a alunga o decepție, pentru a depăși un blocaj sau pentru a obține un avânt lumesc. Chiar și nevoia de a vă delecta citind conține un interes ascuns, care vă împinge să reluați lectura. Dacă totul ar curge lin în viețile voastre pământești, ați lăsa materialul din mână pentru totdeauna.

Este corect ce spui și nu neg niciun cuvânt. Îți aduc totuși la cunoștință faptul că lucrurile funcționează perfect în legătură cu noi atunci când simțim nevoia de alinare și ne întoarcem, osteniți, la adevărul interior. Altfel cum i-am recunoaște valoarea? Cine ar prețui un medicament eficient dacă nu s-ar îmbolnăvi niciodată și, prin urmare, nu și l-ar administra?

Pentru a te putea răsfăța la gura sobei, încălzindu-ți picioarele înghețate pe care le ții lipite de plăcile de teracotă și a adulmeca senzația confortabilă, tu ai nevoie de o ploaie zdravănă, lungă de câteva ore, într-o zi mohorâtă, cu temperatură scăzută, iar frigul să te cuprindă din tălpi și până în creștet. Doar după ce ai tremurat bine prețuiești odaia încălzită, pătura blănoasă, ceaiul îndulcit.

În copilărie, țipi și țopăi pe orice melodie gălăgioasă care te

face să-ți dorești să fii în centrul atenției. Atunci când te maturizezi, te împrietenești cu tăcerea și cauți mai mult liniștea. Muzica pe care o asculți își încetinește ritmul, sunetele devin mai lungi, viziunea îți devine mai clară și gândirea mai profundă. Iar astăzi analizezi fiecare detaliu și te contopești cu natura. Din persoana deranjantă care erai pentru mediul exterior, ai devenit o prezență complementară. Ceea ce altădată înlăturai ca fiind lipsit de importanță, astăzi te fascinează și-ți transmite o senzație familiară.

Aceste cuvinte simple, pătrunse de adevăr, nu-ți aparțin, ele sunt cuvintele Spiritului care a hotărât lucrurile și care vorbește prin intermediul tău. Spre uimirea multor învățători, onoarea de a canaliza voința sfântă este posibilă doar pe Pământ. În niciun alt loc, ființelor muritoare nu li se acordă privilegiul de a receptivona și reda glasul Începătorului.

Atunci când un mesager al Meu se întoarce din trup, tot cerul se apleacă înaintea sa și-l slăvește pentru miracolul de a capta și transcrie iubirea pe hârtie. Îl privesc ca și cum aș fi Eu Însuși în persoana sa. Iar dragostea lăuntrică pe care o regăsesc în el îi cuprinde cu brațele sale și-i alină. Locuitorii cerului nu sunt naivi și nu se înșală cu aparența, dar privesc în străfundul ființei complexe care îi vizitează și Mă salută. Acesta sunt Eu, totul din toți și iubirea din toate!

În continuare ei își pleacă capetele dintr-un respect profund, nu din idolatrie, și-și manifestă dorința de a asculta învățătura extrasă din experiențele proaspătului venit, care și-a trăit viața terestră conform ordinii divine.

Vezi tu, iubitul Meu, cu timpul a devenit mai ușor să dialogăm, dat fiind faptul că a ta capacitate de înțelegere a crescut.

Mulțumesc!

Mai departe, aș vrea să aflu ce le atrage pe suflete atât de tare încât să se înghesuie pe Soare și de ce nu-și ia fiecare drumul în Univers, pur și simplu?

Este vorba despre substanța divină pe care Soarele o emite, care conține toate răspunsurile despre ele însele și fără de care nicio ființă nu ar putea umbla.

De Soare depinde întreaga viață de pe Pământ. Totuși, nu de Soare ca element pur natural și lipsit de inteligență, ci de ființele care trăiesc pe el și care influențează lumea vegetală, animală și, nu în ultimul rând, pe cea umană. Toate sufletele care își părăsesc corpul terestru se trezesc din haosul materiei întunecate și pășesc spre lumină — la propriu — identificând o lumină care le atrage și către care se îndreaptă din dorință proprie. Această lumină este

chiar Soarele natural, pe care sufletele îl percep dintr-o perspectivă spirituală.

Abia acum înțeleg motivul pentru care majoritatea relațiilor pacienților care s-au trezit din moarte clinică sunt asemănătoare în ceea ce privește lumina drăgăstoasă pe care au văzut-o și care, într-un fel sau altul, li s-a adresat. Se explică, de asemenea, și că în camera în care mi-am întâlnit tatăl pământesc era noapte, căci pe Soare este semiîntuneric. Un alt detaliu care dovedește acuratețea viziunii a fost afirmația sa: că din locul în care se află poate influența viața de pe Pământ, fără să știe să-mi explice procesul. Simt că mi se ridică o piatră de pe inimă de fiecare dată când fac o legătură; cunoașterea mea prinde astfel contur.

Sufletele caută desăvârșirea, conștient sau inconștient. Toate ființele au nevoie să fermenteze, la fel ca mustul care atacă stomacul, dar care, prin proces, se transformă într-un vin bun. Vinul bun este consumat, păstrat și apreciat pentru valoarea sa; acela oțetit sau fără aromă este aruncat. Iar particulele spirituale din conținutul necalitativ, care nu și-au atins scopul, se întorc în sol și sunt nevoite să reia procesul de la început, urcând prin tulpină, până în ciorchine și apoi în boabe.

O viziune descurajantă! Mulți cititori care se autoanalizează se tem că, după părăsirea trupului, vor fi nevoiți să reia procesul, din cauza rezultatelor slabe ale înțelegerii spirituale și a faptelor bune lăsate să aștepte. Nici eu nu mă pot lăuda cu realizări considerabile — cea mai mare parte din energie mi-am consumat-o căutând să ies cu basma curată din lupta vieții mele și să redresez situațiile neplăcute apărute. Intenția mea a fost curată, iar gândul mi-a fost drept, dar, în practică, am scârțâit de fiecare dată. Și am fost leneș, cârcotaș și nenorocit.

Dar Tu Te-ai îndurat și m-ai scos din mizeria lumii fără să-mi fi dobândit eu izbăvirea. Ai lucrat cu mine astfel încât să nu trăiesc cu impresia că m-am salvat prin puterile proprii, nici să nu trezești în mine sentimentul de îndatorat al divinității, pentru a mă închina și a Te venera ca pe un idol, precum religioșii. În schimb, ai permis să trăiesc, la prima vedere, singur, pentru a mă desăvârși.

Minuat reflectezi!

În unele zile realizez că nu știu nimic, nu mă concentrez deloc, eșuez în orice intenționez să fac și mă descurajez. Dar am mulțumirea că pot crea acest dialog cu Dumnezeu prin ascultarea vocii lăuntrice și prin inspirație. În același timp, nicio ființă din întregul Univers, cu toți arhanghelii adunați la un loc, nu este capabilă să facă ce fac eu. Din acest motiv a fost nevoie de mine în lume, o

spun cu smerenie și o oarecare mulțumire lăuntrică, fiindcă este adevărat.

M-am educat în așa fel încât în ciuda refuzurilor, a batjocurii și a stărilor mele schimbătoare să mă întorc la mesajul pe care am hotărât să-l împărtășesc lumii. Aceasta, cred eu, este o dovadă de putere, iar sentimentul care izvorăște în urma stăruinței dovedite mă înalță pe cea mai înaltă culme.

Chiar dacă afli toate acestea prin intermediul dialogului, îți spun că ele nu au fost rostite acum pentru prima dată. Apostolii au privit cunoașterea ca pe un lucru firesc și nu ca pe o informație extraordinară. Dat fiind faptul că omul s-a îndepărtat de esență, consideră aceste apariții ca fiind minuni sau, la polul opus, chiar aberații. Totuși, un spirit al luminii, asemenea Mie, atunci când ia formă, poate vizita lumile despre care veți afla mai multe abia în momentul în care vă veți lăsa trupurile.

Eu pot lua orice înfățișare umană și pot apărea lângă tine, în camera ta. Stând laolaltă, noi am putea discuta ore întregi despre tot ce îți trece prin cap, pe limba ta, folosind exemple pe care le poți înțelege cu ușurință. În același fel, pot vizita orice lume, căci Eu sunt Creatorul tuturor lumilor și, prin urmare, toate legile Mi se supun.

Această onoare mi-ar înmuia genunchii, iar efectul apariției ar dura. Dar cum ar putea cineva vreodată să și-L imagineze pe Dumnezeu având o formă umană, în felul acesta să-și limiteze atât sieși, cât și celor cărora le va descrie înfățișarea, percepția despre El?

Eu nu Mă supun formei în care Mă percepeți, deoarece sunt toate formele și mai mult. Totuși, pot lua o înfățișare similară cu imaginea pe care oamenii o au despre Mine, pentru a te vizita și a fi recunoscut imediat. Apoi, pot face în așa fel încât să stochez vizitarea în memoria ta mentală, sub formă de amintire.

Cu adevărat, pari un om simplu și frumos, îmbrăcat în haine din vremuri demult apuse; o Persoană cu care poți discuta orice și împreună cu care poți merge la cumpărături! Menționez că Te-am perceput în felul acesta o singură dată, pentru a dezvolta scrierea. (Apariția impresionantă a avut loc cu un an înainte de momentul în care scriu aceste rânduri. Astfel, am avut nevoie de un an întreg pentru a clasifica vizitarea și a-i înțelege scopul; această așteptare îndelungată fiind rezultatul slăbiciunilor mele).

Aceasta a fost înfățișarea reală a trupului Meu în timpul vieții Mele pe Pământ.

În picioare porți o pereche de sandale din piele de cămilă, de

culoarea nisipului, cu curele legate de catarama nefinisată din fier. Trupul Îți este învelit în mai multe cămăși largi și lungi, dintr-un material de in. Culorile hainelor Tale sunt ușor șterse și totodată plăcute.

Aceasta este o imagine arhaică a Ta, cu care personal nu sunt obișnuit. Acum știu că apariția nu este rezultatul imaginației mele și că Tu ai ales, în mod deliberat, să mi Te arăți astfel. Întrebarea este de ce?

Pentru a-ți întări convingerea că am trăit în trup pe Pământ, în vremurile despre care s-a profetisit.

Cred. Acesta este adevărul în ceea ce mă privește. Însă acest „cred“ și-a pierdut valoarea în zilele noastre. Credința a devenit un fel de a spune, iar în privința istoriei, chiar și a celei recente, de mai puțin de trei sute de ani, orice eveniment povestit capătă o conotație de mit sau legendă.

Nu știu dacă mă exprim atât de clar precum aș dori, dar chiar și o clădire veche, pe pereții căreia este inscripționat anul construcției, de exemplu 1832, clădire pe care o putem atinge și alături de care deseori ne fotografiem, ne face să punem la îndoială faptul că este aceeași clădire care a fost construită acum aproape două sute de ani. De multe ori, o considerăm fie reconstruită după modelul original, fie restaurată de atâtea ori încât nu se mai știe cum arăta inițial și cărui scop servea.

Tot așa se întâmplă cu orice eveniment istoric care a avut loc cu adevărat sau care a fost inventat de autoritățile timpurii, care au știut să schimbe sensul lucrurilor și să mintă popoarele, ținând cunoașterea departe de ele pentru a le controla și a le subjugă. Iată de ce istoria este pusă astăzi la îndoială. Haosul va persista până în momentul în care ne vom recăpăta încrederea în noi înșine, ca indivizi, și apoi în noi ca umanitate.

Multe schimbări, urmate de evenimente tragice, se petrec în vremurile actuale, fluctuații care îi derutează pe mulți. Nu-Ți cer să fii îndurător cu noi și să ne iubești, Îți cer să Te iubim.

Dacă în această lume liniștea vine împreună cu tristețea, aleg să fiu trist. Omul bun înainteașă pe calea sa în ciuda obstacolelor pe care i le scoți în drum. La final, acesta recunoaște că loviturile primite au fost îndurări prin care sufletul său a fost chemat acasă. Dacă s-a întors sau nu, va afla în momentul trezirii.

Vezi Tu, durerea ne face mai blânzi și ne maturizează, dar noi încercăm să ne opunem procesului natural, vrând să rămânem așa cum suntem. Oare fructele unui copac se opun coacerii, dorind să rămâne crude și, în mod cert, acre?

Omule, iubirea pe care o trimiți către alte persoane, locuri și lucruri, și nu către Acela care a creat toate persoanele, locurile și lucrurile, este o risipă. Este ca și cum ai recunoaște valoarea unui tablou, pe care l-ai admira, dar pentru lucrarea minunată ai răsplăti paznicul care îl privește și nu pe autorul capodoperei care merită toate laudele. Dacă artistul nu este prezent la vernisaj, așteaptă să se întoarcă sau caută-l, dar nu dăruie altcuiva iubirea.

Așadar, dacă îți place cum gândesc și ce scriu, mulțumește-I Dumnezeuului bun care mă inspiră. Eu sunt doar admiratorul orb al Iubirii Infinite pe care mi-o imaginez, nu Autorul, tot așa cum nici Soarele natural, în ciuda strălucirii sale uriașe, nu este o sursă de lumină, ci o oglindă care reflectă lumina unui soare mai mare decât el, la fel ca toate stelele vizibile.

Dacă lumina Marelui Soare Universal circulă de la un soare la altul, iar ceea ce ne transmite Soarele nostru este doar o reflexie a ei, înseamnă că lumina naturală și spirituală de care ne bucurăm pe Pământ este lipsită în oarecare măsură de proprietățile pe care Marele Soare le emite. Pentru a dezvălui și acest mister, Îl invit pe Prietenul meu cel mai bun să continue explicația.

Este adevărat, ai făcut o remarcă importantă. Trebuie să știi că o lumină pură ar ucide pe loc ființele încă impure, materiale. Cu cât gradul lor de desăvârșire este mai ridicat, cu atât ființele pășesc în lumi mai rafinate, mai blânde și care întruchipează mai bine adevărul.

În lumile cele mai sublime, în care niciun spirit nu a pătruns încă, în afară de Unul, domnesc liniștea, fericirea și o strălucire fără margini. Acest Spirit care sunt vă așteaptă pe toți. În Împărăția Veșnică, pe care Iubirea Înfinită a promis că o va umple cu miliarde de ființe, există spațiu infinit și încă pe atât. Fiecare colț al materiei poate fi purificat și astfel să devină un Paradis, pentru ca frumosul să nu mai însemne, pentru ființele materiale, o împărăție interioară greu de cucerit sau o idee pur imaginară.

Viața desăvârșită, în care bucuria nu se termină, nu este un termen fantezist, inventat cu scopul de a-i încuraja pe cei săraci, chinuiți pe Pământ, și nu este un refugiu. La Paradis, care este o realitate, abia reușiți să vă gândiți și nu vi-l puteți imagina, tot așa cum nici îngerii iubirii nu-și pot imagina iadul și nu cred în el. Provocarea timpurilor actuale este să identificați binele din om și să-l glorificați. Odată observat, ființa în cauză trebuie încurajată să-și dezvolte altruismul și iubirea de aproape, pentru a-și forma un caracter sănătos. Fără iubire, lumea moare și este bine să se întâmpie așa.

Taie rețeaua de alimentare cu curent electric a orașului tău, ca un distrugător lacom și rău intenționat, în încercarea de a te răzbuna pe locuitorii săi și a te pune într-o lumină bună pe tine, și vezi ce se va întâmpla! Nu cumva acțiunea ta stupidă va afecta și casa ta, lăsându-te în beznă?

Relațiile dintre voi ar trebui să fie corelate în așa fel încât să creeze acea încrengătură perfectă, asemenea crengilor și crenguțelor care, împreună cu frunzele, alcătuiesc coroana copacului.

Învățătura pe care sufletul vine pe Pământ să o asimileze este iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproape. Iubirea de Dumnezeu este un ghid invizibil, ca un prieten bun care te prinde de mână atunci când te scufunzi în abisul întunecimii umane. Iubirea de aproape este șansa pe care ți-o oferi ție și generației tale. La cele două îndemnuri se rezumă întreaga învățătură divină.

Așadar, nu permite oamenilor nemulțumiți să-ți prescrie rețeta lor. Negativismul se transmite foarte ușor, speranța se clădește în timp, cu eforturi inimaginabile. Unii te consideră nebun citind și se încurajează în egoism, iar, judecând din perspectiva lor, au dreptate. Tu ești nebunul care nu se oprește din învățare.

Pe Pământ, toate sufletele trăiesc într-o așteptare care le provoacă o decepție generală. Aceasta reprezintă o judecată și toate acțiunile omului izvorâte din această stare deplorabilă sunt nimic, iar viața sa este zadarnică. Vine o zi pentru fiecare în care impulsul interior se face simțit, iar sufletul începe să radieze. Atunci el se simte din ce în ce mai bine, fără ca în exterior să se fi schimbat ceva. Se află în aceeași situație de viață, însă, în loc să-și plângă soarta, asemenea unui cârcotaș, respiră ușurat, este surprins în mod plăcut de reacțiile sale și-și recapătă încrederea și capacitatea de a visa.

La început, nu știe ce se întâmplă, de unde izvorăște starea de bine, așa că atribuie efectul plăcut serii liniștite, fulgilor de nea care se așază lin sau complimentului primit în urma unui schimb de priviri cu o persoană străină care traversează în fugă. Poate fi efectul unui fum inhalat sau al unei pastile, dar nu este.

Deodată se simte atât de ușor încât îi vine să se ridice la cer și o face. Totuși, proaspătul eliberat nu se ridică cu trupul, ci cu aura sa care se înalță și devine un soare radiant. În perioada de extaz, mintea i se umple de imagini în care se vede de sus, plutind deasupra străzilor, copacilor și stâlpilor de iluminat, care, în termeni spirituali, înseamnă a face față provocărilor cu minimum de efort.

Oare are de-a face cu un inger păzitor, ori ființa umană este o

duplicitate, ca două entități care își dau mâna și cad de acord să mențină în viață mașinăria minunată numită om? Cât de orb este omul complet materializat și câți filosofi limitați se bat cu pumnul în piept că au găsit soluția, în timp ce sufletele lor dorm în noaptea spirituală, făcându-i prizonieri ai trupurilor.

În continuare, lumina care izvorăște din spiritul omului trezit și se revarsă peste tot capătă o culoare albastră. Apoi se înalță tot mai mult, până când spiritul cuprinde întregul Pământ. Acesta este momentul magnific în care spiritul luminii pătrunde în om. De acum înainte, în orice situație și pentru toată veșnicia, ființa va ști ce are de făcut.

Spiritul sfânt care îl pătrunde îi trezește sufletul prin activarea sâmburelui organului cerebral, care are mărimea unei ghinde. Prin acest miez al creierului spiritul vindecă trupul material, apoi transformă corpul spiritual al ființei până la purificarea totală, ca după detașarea de formă ființa să nu se piardă, ci să rămână conștientă în eter și să decidă pentru ea.

Spiritul luminii îl face pe om să se smerească pe durata vieții trăite în trup. El coboară în lume ca să-i slujească, nu ca să fie slujit.

Atunci când auzi despre un așa-zis iluminat care vorbește în public și susține ședințe de acest gen în diverse locuri, cu un scop aparent altruist, fiind considerat ca având o misiune divină; un învățător care se lasă recompensat la început și, ulterior, atunci când cererea și credibilitatea îi cresc, percepe taxe, iar audiența tremură în fața sa de teamă și venerație pentru nimbul său, cunoaște că nu este un spirit luminos, ci un diavol întunecat. El nu vine în lume pentru a o înălța, ci pentru a se arăta pe sine înălțat și astfel o condamnă.

Dacă răutatea lumii a ajuns la tine, las-o să plece așa cum a venit. Nu persista în ea, ca să nu se lipească de tine și să devii și tu rău. Dacă te deranjează lumina adevărului, abandonează-te ei și lasă inspirația să curgă. Nu opri fluxul spiritual. Faptul că Supremul a ales să vorbească prin tine este cea mai mare onoare care există și va exista până la sfârșitul veacului.

Dacă ești un cititor începător sau ai întâlnit întâmplător acest document și nu înțelegi ce înseamnă noaptea spirituală, care ține omul prizonier până în dimineața sfântă în care lumina lăuntrică răsare și-l mântuie, află că lumina simbolizează claritatea minții. Mai mult decât atât, ea înseamnă înțelegerea tuturor aspectelor umane, văzute și nevăzute, precum și a evenimentelor din viața sa care i-au provocat neplăceri și, pe parcurs, l-au posomorât.

Este ca și cum omul sărac și bolnăvicios își administrează un medicament minune care îi pune la treabă toate funcțiile mintale. Astfel, repet, își dezvoltă capacitatea de înțelegere și viziunea. Iar rămânând pe calea spirituală, își va pune viața în ordine, decepția i se va risipi și va gusta mierea.

Noaptea spirituală, etapa în care materia are control asupra individului, se referă la perioada dinaintea limpezirii, când toate lucrurile păreau să meargă prost și au generat o dezamăgire atât de mare încât s-a închis în sine, acumulând o dorință puternică de a-și face dreptate în fața oamenilor, dorință care aproape l-a condus la suicid.

Omul pătruns de spiritul luminii este smerit. Acesta slujește semenilor fără dorința de a fi răsplătit, chiar prevenind apariția faimei. Ți se pare ciudat sau nu, acesta este adevărul. Căci dacă lumea întunericului te aprobă, te iubește și te susține în acțiunile tale, cum te-ar mai putea iubi și Dumnezeu, știind că, pentru El, lumea și faptele ei sunt o oroare? Este firesc să gândim, în acest caz, că dacă lumea întunericului te-a recunoscut, te-a aclamat și te-a urcat pe tron, există două posibilități: ori lumea s-a îndreptat ca prin minune, ori ai devenit și tu întunecat asemenea ei. Totuși, dacă privim cu atenție, vom vedea că lumea a rămas rea chiar și după ce a pășit printre voi Cel Mai Iubit.

Concluzia este că, dacă ți-a oferit răsplata societatea umană, ai primit deja dreptul tău, te-ai bucurat de el și l-ai cheltuit, și nu este cinstit să primești o a doua binecuvântare, aceasta venind din partea Mea. Căci, dacă s-ar întâmpla astfel, ar însemna că unul dintre noi — fie Dumnezeu, fie societatea umană — te-a răsplătit degeaba; așa cum știm că nu poți sluji doi stăpâni în același timp și cu aceeași credință.

În viitor, religioșii vor fi batjocoriți, înfometați și uciși, căci aceasta este răsplata idolatriei lor. Întunericul, care este religia pe care oamenii au susținut-o și iubit-o, își va sacrifica slujitorii pentru a supraviețui. Iar acest lucru se întâmplă chiar acum, sub privirile voastre învăluite. Totuși, șarpele cel vechi, îmbrăcat în hainele religiei păgâno-creștine și a altor forme, va fi înfrânt cu zgomote și urlate de către Arhanghelul Mihail. Șarpele va rosti blesteme ineficiente asupra tuturor locuitorilor Pământului, amenințându-i chiar cu distrugerea lumii. Dar timpul său s-a scurs și doar cuvântul pur va trece de focul angelic.

După încetarea conflictului, religia va fi interzisă pe Pământ. Conducătorii țărilor civilizate vor stabili legi clare în acest sens, iar încălcarea lor va atrage sancțiuni severe asupra individului.

Aceste legi sunt deja scrise și așteaptă momentul potrivit pentru a fi implementate. Credința va rămâne doar interioară, așa cum am stabilit Eu de la început. Cei care vor fi surprinși practicând ritualuri religioase nu vor mai primi hrană și, în cele din urmă, vor fi evacuați din case din cauza datoriilor acumulate în urma sancțiunilor.

Prin această metodă crudă, oamenii vor înțelege că în zadar s-au închinat clădirilor ridicate de mâna omului în scop religios, atâta timp cât în interiorul lor, acolo unde Isus Hristos i-a îndemnat să privească, nu au căutat niciodată nimic. Spiritul luminii a fost mereu acolo.

Eu v-am prevenit de nenumărate ori, prin profeți și apostoli, cu privire la urmările credinței idolatre. Ceea ce s-a îndepărtat de adevărul interior va fi spulberat, iar materia se va întoarce la Spirit și-L va asculta. Nu puteți spune că nu ați știut, că nu a fost trimis nimeni la voi pentru a vă înștiința.

De fiecare dată când am trezit oameni înțelepți, care au vorbit pe limba voastră și v-au învățat drept, i-ați urât, le-ați murdărit imaginea și, în cele din urmă, i-ați omorât. Iar faptele rușinoase descrise nu au fost comise de hoți, tâlhari sau politicieni corupți, ci de casta preotească, în mod direct, în timp ce predica poporului iubirea de Dumnezeu și de aproape.

Citeam într-o carte prețioasă, redactată de unul dintre autorii Tăi iubiți, faptul că, spre bătrânețe, nu și-a mai putut mișca mâinile, oprind mesajul spiritual revelator care a curs prin intermediul său, zăcând la pat, până în ziua în care s-a oferit o persoană misterioasă să noteze cuvintele și astfel să fie finalizat proiectul. Am fost mișcat până la lacrimi la citirea relatării, realizând încă o dată cât de mic sunt.

Dacă mi-aș pierde capacitatea de a-mi mișca membrele superioare, cel mai mare vis al meu ar fi să scriu, prin orice modalitate. Acesta este scopul meu glorios și unic. Întreaga lume, cu toți cei ce trăiesc în ea, nu are nicio însemnătate în fața adevărului care coboară din cele mai înalte straturi dumnezeiești. Cu toate acestea, de multe ori sunt demotivat și leneș și las cuvântul pe locul doi.

Dar eu mi-am trăit viața frumos. Am întâlnit oameni care au crezut în mine, am avut parte de recunoaștere și apreciere și de lucruri scumpe. Am vizitat locuri și m-am bucurat, însă nimic din toate acestea nu are importanță pentru suflet. Singurul lucru real din viața mea ai fost Tu și dialogul pe care l-am creat împreună. Și așa putea renunța la întreaga lume pentru a mai gusta o dată din mierea dumnezeiască, care este totul și în afara căreia nu există

nimic. Spun că aş renunţa la toate lumile, împreună cu locuitorii lor, ca să rămân alături de Tine şi preţul nu ar fi de ajuns, pentru ca cititorii să-Ţi recunoască importanţa. Iubirea nu mi-ar permite să rănesc pe nimeni, ci m-ar îndemna să mă sting eu, tăcut.

Dacă aş putea da viaţa de la început şi m-aş afla în postura de a alege, aş alege tot suferinţa, ca să devin exact cel care sunt chiar acum şi să nu mă mai pierd niciodată. Fericirea lumii gălăgioase şi lipsită de adâncime, nu mă reprezintă.

Omul a cărui atenţie este îndreptată întreaga viaţă spre exterior este asemenea unui animal. El poate fi bun, inteligent sau blând, dar raţiunea sa rudimentară nu conţine nimic profund şi spiritual. Acesta percepe doar lucrurile care pot fi pipăite sau gustate şi este un om de suprafaţă, care, fără o corecţie serioasă, nu va deveni o fiinţă independentă şi desăvârşită, asemenea Tatălui său. Aşa am fost noi educaţi, să aşteptăm un semn din sfera exterioară a vieţii, considerând că interiorul nu reprezintă o sursă de ghidare şi că nu găsim nimic bun acolo.

Te felicit pentru modul artistic în care îţi alegi cuvintele, prin care dăruieşti minţilor deschise o claritate rară. Tu eşti cea mai preţioasă şi mai dură piatră din lume; numele tău este Safir.

Ce ai spus?

Ce ai auzit.

Ce înseamnă ceea ce ai spus?

Vei înţelege în momentul în care procesul cunoaşterii de sine va fi finalizat.

Cea mai preţioasă şi mai rezistentă piatră este diamantul.

Cu adevărat, dar Diamantul sunt Eu. Tu vii înaintea Mea, aşa cum am hotărât lucrurile în trecut şi cum le-am aşezat acum din nou pentru a-Mi pregăti calea. În prezenţa Mea nu este război, ci pace şi bucurie.

Începi să vorbeşti din nou în parabole, iar despre aceasta ştii că nu foloseşte nimănui.

Alberto, dacă ai deveni conştient de afirmaţiile Mele, nu te-ai mai întrista nicio zi. Apostolii care şi-au încredinţat vieţile Spiritului Iubirii nu au fost trişti, ci Mi-au mulţumit pentru onoarea de a-şi sacrifica trupurile în Numele Meu. Aceasta este voia Mea şi toate câte se întâmplă au rostul lor. Continuă tu povestea.

Înţeleg faptul că apostolii au murit pentru o cauză nobilă, dar cum au rezistat chinului sau cum ai putut privi Tu acele torturi? Petru a fost legat de mâini şi de picioare şi agăţat într-un copac, unde a fost bătut cu nişte crengi groase până la desfigurare. A fost lăsat apoi să atârne cu capul în jos o zi şi jumătate, îndurând toată

această ispravă pe deplin conștient. Deși rațiunea îl îndemnase să respingă invitația preoților în acel sătuc retras, unde îl aștepta o mulțime de bolnavi pentru a fi vindecați, pentru că știa ce soartă îi pregătiseră diavolii îmbrăcați în sutane, Iubirea i-a șoptit totuși să meargă, iar el a ascultat-o. Atunci, vocea lăuntrică i s-a adresat, zicând:

„Simone, dacă Mă iubești, vino spre Mine pentru a descoperi și alte lucruri și a-ți revendica scaunul. Acesta este ultimul test pe care ți-l înaintez“.

Și așa a fost: Petru a acceptat propunerea preoților de a merge împreună cu ei în satul în care a vindecat aproximativ șase sute cincizeci de bolnavi de toate vârstele, rostind un singur cuvânt, și a ridicat chiar un om mort de mai mult de trei zile din mormântul său. În momentul în care și-a încheiat lucrarea, a înțeles că locul său nu mai era printre oamenii acestui Pământ, așa că i-a urmat pe preoți, care l-au târât într-o râpă și au ales să procedeze rapid cu el, de teamă să nu le fi întins chiar Petru, prin puterea divină, o cursă.

Sub crengile copacului trupul său a rămas atârnat o zi și jumătate, până când a fost găsit de autoritățile de la Roma. Întâmplarea descrisă s-a petrecut în apropierea unui oraș proaspăt construit în acele vremuri, care astăzi se numește Bagdad.

Prin această lucrare a întunericului, alături de altele asemănătoare, lumea a crezut că va înlătura lumina clară și strălucitoare a adevărului. Dar nu a fost așa, ci dimpotrivă: chiar întunericul l-a dăruit divinității la momentul potrivit, sacrificându-i trupul, pentru ca spiritul său să urce la cer și să stăpânească locurile încredințate pentru eternitate.

Vocea interioară a Spiritului Iubirii, pe care omul o percepe ca pe o dragoste naivă care îl conduce la moarte, ne cheamă din trup în clipa în care divinitatea a pregătit un plan mai măreț pentru noi. Urmându-ne inimile, ne vom îndrepta întotdeauna spre bine, nu spre rău. Desigur, nu este și cazul nostru, cei atrași de adevăr și iubire, să suferim precum au suferit în trecut profeții și mai târziu apostolii. Nouă ne-a fost dat să ne bucurăm de protecție și prosperitate, prin Acela care stă în fața gloanțelor minciunii ce vor să străpungă adevărul din noi.

Pe Pământ, un animal singur și confuz, care caută hrană și protecție, trimite strigăte prin care înștiințează celelalte viețuitoare de nevoia sa. Spre deosebire de animale, omul strămtorat cere, folosind cuvinte. În clipa în care lucrurile iau o întorsătură ciudată în viața sa și se pierde, se smerește în fața celui care i-ar

putea oferi ajutor. Iar când se simte amenințat, chiar dacă este tânăr, imatur și greșește, se apără lovind. Acesta este un sistem perfect de experimentare, care nu trebuie nici înlocuit, nici îmbunătățit. Eu am testat toate metodele și știu mai bine decât oricare dintre voi cu ce se hrănește un suflet.

Știu și accept în totalitate supremația ordinii divine, însă mă înduișez atât de tare atunci când întâlnesc un cățel flămând, care caută prin tomberoanele împuțite ale Bucureștiului, care doarme în subsolul blocului și iese prin găurile de aerisire, urmându-mă cu o insistență de parcă m-ar implora să-l iau acasă, să-l satur cu toate bunătățile și să-i fac o baie fierbinte, iar apoi să doarmă cu orele pe podeaua încălzită. Într-o situație asemănătoare se află și oamenii străzii, deși ei mă emoționează mai puțin.

Nu caut să întristez cititorul sau să mă plâng, ci doar descriu ceea ce văd, în speranța că voi dobândi înțelegerea. Tu îmi vei răspunde să nu mă bazez pe ochii mei de om, deoarece privirea este înșelătoare și doar urechea poate auzi adevărul curat, așa cum este rostit de glasul Ghidului Lăuntric.

Este pentru prima dată de la începutul dialogului când Mi-oiei înaintea. Exact așa cum ai scris Mă pregăteam Eu să-ți spun, semn că rapiditatea ta a crescut, la fel și răbdarea și rezistența.

Ochiul omului este înșelător; ceea ce vede nu este adevărul. Revenind la subiectul documentului curent, îți spun că spiritele care M-au ales în numele iubirii și au renunțat la viețile lor, de fapt, le-au câștigat. Au câștigat viețile veșnice, independente, iar astăzi bucuria lor este nesfârșită, pentru că rămân veșnic tinere, energice și entuziaste. Cântecul lor de veselie nu vor înceta să se audă, căci trăiesc cu inima la gât și fluturi în stomac, așa cum obișnuieți să spuneți. Își rostesc cuvinte de laudă în toate limbile cunoscute, pentru că le înțeleg și le vorbesc pe toate, iar frumusețea și strălucirea lor înțepenesc orice privire. Credința lor este doar interioară, pentru că îngerii nu au religie; ei sunt liberi și neprihăniți în Mine. Și nimic nu le poate umbri lumina, mulțumită înțelepciunii lor, care îi face precauți, și a purității care le spală orice greșală.

Ce frumos!

Imaginează-ți un tânăr sănătos și energic, care are un corp perfect și arată ca un copil cu vârsta cuprinsă între paisprezece și șaisprezece ani, dar care, în realitate, are o mie și ceva de ani și înțelepciunea unui milion de oameni. Frumusețea sa este copleșitoare, iar spiritul se află în continuă creștere. Singura mirare a locuitorilor cerești este cum a putut concepe și crea Începătorul

o ființă atât de perfectă și desăvârșită în toată dumnezeirea, așa cum este omul? Oare ce L-a inspirat să creeze, în vremea în care nu exista nimic?

Ființele cerești se pricep să îmbine elementele care există, iar unele dintre ele sunt capabile chiar să dea viață. Ca acest lucru să devină posibil, folosesc substanța spirituală care există peste tot și care conține în ea imaginea tuturor formelor. Ți-ar plăcea să-ți fie dezvăluită o asemenea putere remarcabilă prin intermediul celui mai umil dintre îngeri, capabil să creeze un animal din nimic. O ființă care s-ar trezi la viață, ar privi în jur, ar începe să zburde încolo și înapoi și să caute de mâncare.

Mi-ai citit gândurile!

Aceasta nu te va ajuta să devii un suflet puternic și independent, ci unul supus, a cărui credință se datorează miracolului.

În clipele voastre de extaz simțiți că puteți face orice, chiar dacă vă aflați în trupul neputincios. Spiritul luminii este capabil de orice, dar este atent la toate deciziile sale și nu încalcă ordinea naturală a lucrurilor. Chiar dacă miracole au fost săvârșite nenumărate, îngerii le-au înfăptuit la comanda Mea.

Mi-ai transferat o energie atât de înaltă încât nu reușesc să o gestionez. Mă bucur că Te cunosc în felul acesta și trăiesc cu speranța că nu voi pierde niciodată informația prețioasă care mi s-a revelat de-a lungul vieții. Nu am niciun motiv de supărare, tristețea este slăbiciunea care mă liniștește și mă încarcă pentru o nouă aventură în lumea materială.

M-a uimit lumea Ta complexă, plină de posibilități. Câte vieți există și împrejurări neașteptate! Câtă frumusețe și ce durere adâncă, sunt copleșit. Iubesc aleile încețoșate, cu coridoare naturale formate din crengi umezite, presărate cu frunze uscate. Câte lacrimi amare îți curg pe obraz și ce iubire mângâietoare răsare din dorul lăuntric! Câți artiști pricepuți...

Este prima dimineață a lunii decembrie. O zi rece, în care mă întâmpină o ploaie de gheață și un vânt pe măsură. Străzile sunt goale, căci oamenii nobili s-au adunat la manifestația mândriei, a minciunilor și a eroilor lumești. Mulțimea aplaudă fiarele de ucis, generalii — care sunt criminalii — iar festivitatea le dă încredere. Prin arme, guvernul se apără de popor și-l supune. Totuși, atunci când izbucnește o dispută între state, guvernul trimite poporul în prima linie, la război, pentru a se apăra. Acesta este un alt subiect, pe care nu-l voi dezbate, fiindcă nu merită. Despre porci și cocina lor să se preocupe porcii. Eu vin ca un hoț, pe neașteptate, și-l iau pe câte unul de mână ca să-l transform în om.

În copilărie, la fiecare sărbătoare în care oamenii petreceau în familie, la restaurante sau concerte, eu mă plimbam împreună cu Tine, Prietenul meu cel mai bun. Afară ninge viscolit, iar vântul îmi cristaliza lacrimile. Deseori plângeam, căci eram tânăr și nu Te auzeam. Muzica bună, mirosul de mâncare gătită, râsetele și chiuitul petrecăreților îmi răsuceau cuțitul în golul sufletesc, care se adâncea. Iubirile mă părăseau, la fel și curajul, iar realitatea se răcea.

Ce durere cumplită este nevoit să îndure un om și ce ușurare simte la plecare, fiind conștient că nu s-a lăsat modelat de lume, ci și-a dezvoltat o gândire independentă, în ciuda dezavantajelor. Uneori mă înveseleam singur, admirând luminițele colorate care împodobeau orașul și mă pierdeam cu gândul, imaginându-mi că am o familie alături de care petrec timp de calitate în pragul sărbătorilor. Astăzi știu că ne naștem în lume ca să ne formăm, însă căldura și iubirea sunt un bun necesar desăvârșirii. Ceea ce dorim să trăim ajunge la noi în clipa în care dovedim că suntem capabili să întreținem și să prețuim.

Omule bun, dacă ai speranță și ești un visător, nu pătrunde în realitatea celor care se trezesc dis-de-dimineață doar ca să alerge după bani, cea din care se întorc obosiți și realizează stupefiați că și-au pierdut tinerețea și sănătatea. Tu pune imaginația pe primul loc, căci imaginația este puterea.

Spuneai că viața este despre cât de multă iubire suporti. Chiar dacă Te-am aprobat, nu am înțeles ce înseamnă afirmația, dar iată că astăzi, după toate confuziile și încercările, s-a făcut lumină:

Iubirea omului este chiar viața sa. În funcție de această iubire, pe care o emană pentru lucrurile lumești sau pentru cele divine, își alege mediul în care viețuiește. Dumnezeu nu va lua din lume un om care iubește lumea, cu forța, ca să-l ducă în Rai, adică într-o realitate mai blândă, fiindcă Raiul va fi plictisitor și de nesuportat pentru fiecare atom al corpului său, care tânjește după iadul plăcut de care ține cu dinții. Acel om trebuie lăsat în realitatea cu care se identifică, până în clipa în care se va curăța și va căuta lumina.

Scoate un animal din cocina sa degustătoare și așază-l într-un pat înalt, cu păături moi și perne mătăsoase, iar el va fugi glonț la noroiul în care se bălăcește, pentru că nu suportă curățenia, mediul luminos și bunul gust. Adevăr îți spun că mai dificil îi este unui păcătos să se desprindă de iad, decât unui porc de noroiul său. Iadul este apetitul pentru viciile care îi aduc consecințe și-i întărește convingerile formate.

Despre omul care este supus suferinței fără să aibă vreo vină

se spune că este un înger care a coborât în iadul construit de om. Acesta reprezintă primul nivel al iadului. Din el, ființa curată este smulsă de Mine imediat ce dobândește cunoașterea și maturitatea propuse.

Omul vicios, care se luptă întreaga viață să obțină pentru el și-i supune pe ceilalți, crezând că totul i se cuvine, dar nu i se dă, se află în al doilea nivel al iadului. Din acest iad ființei îi este mai dificil să se înalțe, chiar dacă Eu țin mâna întinsă către ea.

Omul care îi învinuiește pe alții pentru nefericirea sa și chiar pe Mine, pe care caută să se răzbune, se află în al treilea nivel al iadului, cea mai de jos treaptă.

În iadul cel mai cumplit, din care aproape nicio ființă nu s-a înălțat vreodată, spiritele încearcă să ajungă la Dumnezeu, dar nu pentru a-L iubi sau a obține iertare și alinare, ci pentru a-L pedepsi, după mintea lor, pentru suferința pe care o îndură din cauza propriilor fapte. Iar dacă nu pot ajunge la Mine, ele caută modalități prin care să facă rău creației, ca să Mă supere. Totuși, Eu Mă folosesc de răutatea lor pentru a face să funcționeze lumile în care se desăvârșesc toate ființele. Înțelepciunea Mea le înfurie și mai tare și le determină să lucreze mai intens, dar, cu cât răul se afundă în rău, cu atât binele se înalță în conștiință și slăvește Numele Meu.

Incredibil ce spui! Citind ultimul paragraf, am înțeles încă un aspect pe care nu l-ai explicat pe deplin: diamantul cu care Te-ai comparat și safirul, așa cum m-ai numit, semnifică tăria voinței.

Cineva m-a întrebat, după ce a terminat de citit documentele, cum am ajuns să ajut oamenii atât de mult, practic doar prin lectură? Ce mă motivează și inspiră? I-am răspuns că omul care are nevoie disperată de ajutor și nu găsește, la un moment dat, devine el însuși ajutorul. De acel ajutor care a devenit se poate folosi orice nevoieșă la care ajutorul ajunge. Cum pot explica și mai bine ceea ce vreau să spun?

Așa cum, trupul care are nevoie de hrană pentru a supraviețui și nu găsește, devine hrana, și omul încercat se călește și devine un sprijin pentru ceilalți. Ești liber să folosești acest exemplu în explicațiile tale.

Simplu și adevărat, continuă!

S-a întâmplat ca, într-o zonă pustie și plină de resturi, situată în sectorul trei al Bucureștiului, un teren care aparține statului de când vă știți, primăria să implementeze un proiect de dezvoltare urbană prin care să transforme locul într-un parc deschis tuturor locuitorilor. A fost o idee inspirată, care a așteptat ani buni să fie

implementată. În ciuda numeroaselor beneficii, au apărut oameni care au fost deranjați de apariția parcului, în care tinerele familii își pot plimba copiii în siguranță și se pot relaxa sub cerul liber, la cinci minute distanță de locuințele lor.

Cei despre care îți vorbesc au distrus stâlpișorii de iluminat, au murdărit băncile și au rupt indicatoarele. Dimineața, observi chiștoace de țigară aruncate pe jos, ca și cum toate barurile și-ar fi golit scrumierele pe alei, vome, sticle de alcool ieftin rostogolite de vânt, excremente de animale...

De aceea îți aduc la cunoștință faptul că porcii au nevoie să rămână în noroiul lor, pe care îl adoră. Dacă ar fi căutat salvarea, i-aș fi ridicat din mizerie în mai puțin de un minut. Așa se întâmplă pe Pământ și este bine.

Este bine?

Așa este cel mai bine.

Atunci când te străduiești să schimbi pe cineva sau să cureți mediul în care trăiește, din compasiune pentru el sau din impulsul rațiunii tale, care se simte deranjată de situația întâlnită, în realitate te opui firii sale și ordinii Mele și-l înrăiești mai tare. Fiindcă toate ființele au nevoie să fie supravegheate subtil și ghidate spre dezvoltare, în niciun caz forțate, pentru a nu distrage sămburele bun al spiritului lor adormit.

Spiritul luminii nu forțează pe nimeni. Cu atât mai mult, el nu râde de cei care înțeleg mai puțin și care sunt fascinați de lume mai degrabă decât de cuvintele care ies din gura lui Dumnezeu.

Unele suflete sunt atrase de poveștile fantasmagorice ale așa-numiților inițiați și se pierd în detalii. Expresia de pe fețele lor se aseamănă cu cea a unei pisici care vede un glob sclipitor sau un ghem. Nu caută în interior pentru a descoperi izvorul propriu al vieții; în schimb, se adapă de la pâraurile altora, care s-au descoperit înainte, în felul lor și prin metodele lor. Acest lucru susține ideea că sufletul căutătorului fascinat se hrănește cu resturi, din cauză că îi lipsește puterea voinței sau că este prea leneș pentru a săpa după comoară cu mâinile sale.

Este ușor să afirmi despre tine însuși că ești o creatură pleidiană și să strângi în jurul tău persoane care se înformază mai puțin. Dacă vei recita și câteva citate despre încălzirea globală, admiratorii te vor privi ca pe un zeu. Cu toate acestea, tu nu ți-ai dovedit unicitatea, ci doar ai acceptat o poveste frumoasă pe care ți-ai atribuit-o, susținând că ești parte din ea.

Mai departe, sunt nebunii religioși care nu-L scapă pe Hristos de pe buze nici dacă le pui arma la tâmplă. Ei acuză și instigă, și

astfel își pierde credibilitatea. Tinerii se feresc de ei ca de diavol și-i compătimesc, ceea ce este un lucru bun. Totuși, trăind în mijlocul lor și analizându-i, pierd orice fărâma de credință.

Să fie ei oare curioși să-l descopere pe dumnezeul nebunilor care strigă în autobuz sau pe al tiranului care le ucide generația prin războiul lăcomiei? Poate ar trebui să creadă în dumnezeul pocăiților care se mulțumesc cu o predică de duminică, prin care cei ce o susțin conving un suflet să li se alăture, dar care, după a doua săptămână, își ia tălpășița.

Dumnezeul părinților moderni este banul, la care se împung, alături de ceilalți locuitori ai marilor orașe, asemenea dobitoacelor, ca să-l adune. Singura diferență dintre ei și animale este că merg pe două picioare și-și folosesc membrele superioare pentru a lucra.

Lipsa sentimentelor față de copiii lor lasă în cei mici un gol adânc, pe care aceștia se vor chinui întreaga viață să-l umple. Și vor deveni creduli și nevoiași, căutând salvatori senzuali nu doar în această viață scurtă, ci și dincolo de ea. Vor fi atrași de dumnezeul senzual și afectuos al plăcerii nevinovate. Trupul voluptos al femeii care te apucă cu mâinile delicate de mădulare, sărutându-te după ureche, contra cost, pare a fi leacul insuficienței tale. Singura experiență care te mai mișcă este o amăgire, pentru că, în realitate, femeia plătită se scârbește de tine și, ulterior, de toți bărbații.

Este indicat să conștientizezi greșeala părinților tăi atâta timp cât luciditatea nu-ți afectează iubirea sinceră pe care le-o porți, altfel cum ai putea să crești? Dacă iubirea ta nu este îndeajuns de puternică încât să-i ierți pentru necazul pe care ți l-au pricinuit, roagă-te să nu-ți dai seama de adevăr niciodată. Realizând răul făcut, frustrarea te va urmări întreaga viață, iar mânia te va distruge. Pe deasupra, vei provoca durere familiei tale, pe care o vei dezmina, apoi urmașilor ei și tot așa. Lanțul va fi rupt în ziua în care Mă voi îndura și-l voi trezi pe primul, care Îmi va întoarce favorul și-i va cruța pe toți. Căci oamenii pe care nu-i poți ierta cu adevărat te întunecă, nu prin voia lor, ci prin neputința ta de a lăsa trecutul în urmă și a înainta.

În vasta măreție a creației Mele trăiesc ființe independente și ființe judecate. Forma finală a Universului are nevoie de ambele extreme pentru a exista, dacă analizăm situația din perspectiva separării, deci a formelor care interacționează între ele și nu ca sistem de viață integral.

Pentru a adânci înțelegerea despre ce înseamnă o ființă inde-

pendentă și una judecată, am pregătit un exemplu. Menționez că ființa judecată nu reprezintă o formă de viață care a fost judecată de către divinitate pentru faptele sale rele. Adevărul este, pe cât de profund, pe atât de simplu:

Imaginează-ți un tânăr care se află într-o sală de sport. El se antrenează pentru următorul concurs de dans, gândind emoționat la evenimentul care se apropie și-și stabilește mișcările pe care vrea să le ducă la perfecțiune, exersând. În următoarea secundă, își ia poziția de început, pornește muzica, apoi începe să-și miște picioarele pe un ritm din ce în ce mai rapid. Tânărul execută un dans numit Shuffle, care lasă spectatorii cu gura căscată.

Întrebare: ce fac picioarele sale atât de bine antrenate? Ele execută, fără drept de opinie, mișcările pe care capul le-a stabilit și, prin urmare, picioarele, metaforic vorbind, simbolizează acele ființe judecate a căror menire este să ducă la îndeplinire ceea ce capul, care simbolizează ființa desăvârșită, a decis.

Pot picioarele să se opună, zicând: „Ordinele tale devin din ce în ce mai greu de executat. Suntem nevoite să mergem acolo unde ne spui, dar acum ne ceri să repetăm un set de mișcări, fără a ne descoperi măcar scopul?” și de această dată, să refuze?

Dat fiind că asemenea scenariu este cel puțin absurd, putem înțelege că această categorie reprezintă o formă judecată, care înseamnă că nu are drept de opinie din motive pur naturale, dar și altele cunoscute numai de Mine.

Ești genial! Cum ar putea cineva vreodată să extragă asemenea informații prețioase analizând un simplu dans? Nu încetezi să mă uimești cu înțelepciunea Ta ciudată.

În ultimul timp, am simțit din ce în ce mai intens dorința de a prezenta partea întunecată a destinului sufletesc, în mod explicit, fără menajamente. Vreau să las în urmă un material de real folos pentru spiritele mature care renunță la jucării și spun lucrurilor pe nume. Am înțeles, din explicațiile Tale, că Dumnezeu nu judecă, ci toată suferința pe care o resimte sufletul în viața de după este provocată de alegerile sale din timpul vieții terestre și că nimeni nu este trimis în iad, deoarece nu există un loc numit iad. Sufletul este iadul său sau Paradisul, indiferent de condițiile exterioare în care trăiește.

Mai bine intri în Împărăția lui Dumnezeu, adică în starea de pace și beatitudine, rănit sau târându-te pe coate, decât să nu intri deloc. Această afirmație te pune serios pe gânduri. De aici reiese faptul că programul de corecție și calitatea multitudinii de experiențe viitoare, de natură fizică sau spirituală, sunt neînchipuit de

dure. Dacă Dumnezeu este bun și iubitor, aş vrea să ştiu cine ţine sufletele captive în acele condiţii dramatice şi cât durează o etapă cenuşie?

În continuare, descrie, Te rog, starea interioară a unui suflet rău, care înseamnă un suflet format strâmb. Cu ajutorul imaginii prezentate, ne vom strădui să ne îmbunătăţim comportamentul. Nu frica ne apropie de Dumnezeu, ci conştientizarea; o ştim, şi nu mă îngrijorez, fiindcă oamenii predispuşi să se înspăimânte de astfel de descrieri nu vor ajunge până aici cu cititul, pentru că nu obişnuiesc să aprofundeze nimic. Nu gustă miezul, se mulţumesc doar cu coaja.

Alberto, sufletele primesc mii de şanse pentru a se îndrepta, spre binele lor veşnic, aici pe Pământ. Majoritatea dintre ele se întorc în trup, nu doar o dată, trăind viaţa din nou, din pruncie şi până la bătrâneţe. În ciuda acestui lucru, şansele sunt neobservate, irosite sau ignorate, însă Iubirea se îndură de ele şi le pune în situaţii de viaţă favorabile dezvoltării libere.

Aştept, totuşi, să renunţi la menajamente pentru a putea dezvolta subiectul.

Un suflet condamnat de sine însuşi prin faptele pur egoiste şi rănirea semenilor, acel tip de suflet care a coborât atât de mult încât nu mai regretă răul pe care îl săvârşeşte din poftă de răzbunare şi nu din nevoie — fiindcă există o diferenţă uriaşă între cele două situaţii — se naşte în lumile sărace în ceea ce priveşte natura. Aceste târâmurii sunt corpuri cereşti şi planete locuite pe care condiţiile de viaţă sunt teribile şi în care moartea nu este o soluţie de izbăvire. În primul rând, din cauză că cel care trăieşte acolo nu-şi poate provoca moartea de unul singur, iar dacă şi-ar provoca-o prin metode inteligente, adică fiind ajutat, el doar şi-ar înrăutăţi situaţia.

În ce constă înrăutăţirea unei situaţii de viaţă deplorabile?

În faptul că nefericitul s-ar naşte din nou, în aceeaşi lume sau în unele şi mai întunecate, şi ar fi mai bolnav.

De ce se întâmplă astfel? Deoarece, cu fiecare încercare de a se autodistruge, omul îşi mutilează sufletul. Iar această mutilare constă în distrugerea organelor receptoare care îl leagă de spiritul său. Spiritul lăuntric este singura poartă de evadare, care însă, în timp, s-a micşorat considerabil, şi doar prin intermediul spiritului ar putea, deşi acesta îi este străin sufletului, să recepţioneze impulsurile ghizilor spirituali care îl asistă.

Să luăm ca exemplu o lume îngheţată, un corp ceresc mai mic decât Pământul, care odinioară a fost o lume complexă, căreia

i-a trecut timpul și care și-a îndeplinit menirea. La prima vedere, pare un bolovan sterp, lipsit de vegetație sau de orice formă de viață, plutind fără rost prin spațiul nesfârșit al Cosmosului. Dar în crăpăturile acestui bolovan trăiesc ființe omenеști pe jumătate animale, de aproximativ șaizeci de centimetri înălțime, cu burți umflate și expresii ciudate pe chipuri.

Ele nu dețin un sistem de vorbire, scot doar sunete nearticulate, iar inteligența lor este inferioară celei a maimuțelor de pe Pământ. Singura sursă de căldură pe care o au sunt gazele intestinale, pe care le eliberează înăuntrul grotelor înghesuite în care își petrec existența — gaze care împiedică pătrunderea aerului cristalizat. Grotele au forma unor ouă aflate în poziție verticală, cu intrările situate în partea de jos. Ca sursă de lumină acestea își folosesc ochii fluorescenți.

Pe suprafața bolovanului nu rezistă nicio ființă carnală, din cauză că nu există atmosferă. În zonele mai joase, cum ar fi fundul craterelor, se formează o pânză de ceață care umezește solul. Căldura din ouăle de locuit atrage umezeala, care pătrunde prin stratul gros de câțiva metri și formează o mazăgă ce oxigenează micile grote. Dacă ar putea umbla pe suprafața corpului ceresc, oamenii ar merge cu capetele aplecate la sol, ca să respire, așa cum merg vacile și oile pe câmpiile verzi ale Pământului, cu capul la firul ierbii, ca să pască. Aici, stratul sărăcăcios de aer respirabil nu se ridică mai mult de zece centimetri deasupra solului.

Pentru un naturalist convins, aceste ființe ar putea părea ca niște bacterii formate pe corpul planetar în urma unei potriviri precise a elementelor naturale, precum se formează mușchiul pe scoarța copacului; dar nu este așa. Oamenii-animale au fost creați de Mine și puși să trăiască acolo, în aceeași manieră în care voi ați fost creați și v-ați trezit în Paradisul terestru.

Viața omului-animale durează între paisprezece și șaisprezece ani pământești, din cauza insuficienței alimentare. Singura sursă de hrană o reprezintă niște rădăcini asemănătoare guliei, care se formează în sol din scoarța putrezită a copacilor îngropați de mii de ani.

Analizând imaginea descrisă, realizez că viața de cârtiță pare o viață paradisiacă. Am răsuflat ușurat, aflând că, acolo, viața nu durează mai mult de șaisprezece ani.

O viață fizică durează până la șaisprezece ani, însă sufletele retrăiesc aceeași existență de sute de ori, în funcție de caz. După erodarea prematură a formei, sufletul primește o altă și se naște din nou, nu departe de locul în care și-a trăit viața anterioară.

Aceste vieți inutile, așa cum le-ai numit acum în gând, ajută sufletele să se unească cu spiritul interior. Ele sunt condițiile de viață în care sunt repartizate acele suflete care nu reușesc să se formeze pe Pământ nici într-o mie de vieți. Privindu-le, poți recunoaște foști domnitori, regi și tirani, preoți din conducere, femei care și-au petrecut viețile incitând bărbați, tați nenorociți și așa mai departe. Fiecare este ținut captiv de propriul spirit, neavând capacitatea de a-și reda libertatea de la sine.

Pe durata corecției, sufletele egoiste se desprind de mândrie și de obsesia de a controla, căpătate în timpul vieții terestre, și se smeresc într-atât, încât existența într-un vierme care trăiește pe o scoarță li se pare cel mai de preț dar dumnezeiesc. Însă dorința lor nu este realistă și nici realizabilă, deoarece nu mai pot deveni viermi, ci sunt așteptate ca suflete desăvârșite, chiar dacă formarea lor va dura un infinit de ani.

Sufletele condamnate prin faptele lor, chiar dacă într-un final se vor curăța și vor fi primite la masă, nu vor fi niciodată suflete pure, ci suflete reparate, asemenea unei haine peticite. Și chiar dacă Eu nu voi face diferență între voi, și nimeni nu le va reproșa trecutul, ele vor purta pe frunte semnul rușinii, la care nu vor dori să renunțe din respect și iubire pentru semenii cărora le-au provocat durere.

Cândva, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, veți sta la aceeași masă împreună cu Mine: împărat și slugă, tiran și supus, criminal sau victimă, și Mă veți adora în aceeași măsură. Eu v-am salvat cu propriul Meu sânge, astfel încât să nu vă iau libertatea.

Evident, nu te poți duce cu materialul revelat, care, repet, nu reprezintă o noutate în lumea voastră, ca să atenționezi oamenii asupra sorții la care se condamnă prin inconștiența zilnică. Au mai gustat și alți trimiși de-ai Mei din paharul acesta, dar nu au obținut rezultate pozitive.

În primul rând, cei cărora le vei povesti viziunea vor râde de tine. Dacă vei insista, te vor considera periculos și te vor închide sau ucide. Vor construi argumente inteligente prin care vor căuta să-ți dezonoreze relatarea și-și vor da și mai multă încredere.

În al doilea rând, dacă te vor crede, le vei limita libertatea, pentru că ei ar deveni mai buni prin intermediul fricii și nu prin alegere conștientă. Astfel, le vei pricinui mai mult rău decât bine și nu-ți vei putea repara greșeala în veci.

Este mai mult decât suficientă apariția materialului, pe care căutătorul sincer îl va întâlni la un moment dat, îl va citi și-l va

asimila. Acum, dat fiind faptul că ați cunoscut calea hrist, fie că o alegeți, fie că o respingeți, să revenim la viețile voastre perfecte.

Avem nevoie de timp pentru a digera informația. Reflectând la imaginea prezentată, îmi dau seama că altfel nu are cum să fie. Încerc însă să decid dacă cunoașterea este un dar sau un blestem. Cunosc mulți oameni fericiți în somnul lor și mă întreb dacă ar fi mai bine pentru noi să nu cunoaștem nimic.

Nu cunoașterea vă aduce la Mine, ci iubirea.

Oamenii-animale își amintesc faptul că au trăit pe Pământ?

La nivel spiritual, știu totul de la început; la nivel carnal, nu cunosc mai mult decât un animal terestru. Nivelul lor de conștientizare este inexistent și, prin urmare, trăiesc mai mult instinctiv.

„Aceasta este prea de tot“, îi aud acum pe unii gândind, cei care se agățau de materialul tău pentru a-și îmbunătăți imaginea. „Unele idei reflectă situația actuală, dar, din când în când, autorul pierde contactul cu realitatea și scrie fantasmagoric“.

Minții îi este imposibil să accepte idei de acest tip. Poate că incapacitatea omului de a asimila mai mult i-a fost stabilită încă din concepție.

Te înșeli dacă crezi că Eu am creat omul ca să-l privesc cum cade și se ridică doar pentru a cădea iar. Chiar mintea îți poate arăta că imaginea descrisă este adevărul. Analizează natura și trage singur concluzia.

Ce spui despre cârtiță sau râmă? Există ele cu adevărat doar pentru că le-ai văzut sau pentru că ai învățat despre ele? Cât de absurd este ca, pe o planetă cu condiții prielnice vieții, unde poți sta în pielea goală la soare, la umbră sau în ploaie, poți inhala oxigen fără niciun efort și te poți hrăni cu fructe dulci la tot pasul, să-ți petreci existența sub pământul întunecos și rece? Dacă ți-aș fi vorbit despre aceste vietăți unice în alt context, M-ai fi trimis la plimbare.

Ai crede dacă ți-aș spune că găurile provocate de meteoriții care lovesc corpurile planetare, aparent întâmplător, creează un sistem perfect de receptoare prin care sateliții naturali captează câmpul magnetic al planetelor-părinte, iar, astfel, rămân legați de ele? Acele cratere funcționează ca ecrane reflectante, cu formă paraboloidă, care comunică direct cu planeta principală.

Mi-ai luminat viața în câteva cuvinte!

Eu vă spun adevărul ca să vă lărgesc viziunea și să vă ajut în drumul pe care îl mai aveți de străbătut, așa cum procedează un prieten, nu pentru a vă înfricoșa sau a vă sili să Mă venerați. Eu pot fi un om obișnuit, asemenea vouă, nu sunt o zeitate. Spiritul

Luminii s-a ascuns în toate ființele. Pentru a se revela oamenilor, Dumnezeu îmbracă o formă umană, apoi Se retrage și revine la ei în alte timpuri și timpuri, pentru a-i ghida.

Faptul că sunteți interesați de cunoașterea aspectelor spirituale ale vieții vă deschide poarta către o lume mai blândă, unde nu există lacrimi și suspine. Mențineți-vă claritatea și ascultați-vă inimile. Mostrați-le atunci când sunt nemulțumite și nu vorbesc ceea ce trebuie.

Te întrebi cum să-ți mustri inima și să o pui la zid, atâta timp cât inima spirituală este chiar esența sufletului? Prin identificarea cu spiritul lăuntric, care, atunci când i se permite, pătrunde în ea și face ordine, reglând haosul distribuirii energiei vitale în trup. Bătăliile nesfârșite din mintea ta, gândurile de răzbunare, toate acestea, oricât i s-ar părea inimii de drepte, sunt otrava care o îmbolnăvește.

Imaginea omului-animal nu este o noutate pentru omul treaz, nici o idee îndrăzneță sau absurdă. Și pe Pământ ați trăit cândva în mod asemănător. Totuși, prin îndurarea divină, oamenii și-au construit condițiile actuale. Studiați materialul, verificați fiecare informație, probând-o cu realitatea științifică, și vă veți lumina.

Nu credeți nimic doar de dragul de a crede și nu vă închideți mintea, fiindcă astfel veți bate pasul pe loc. Îndrăzniți mai mult, visați mai intens. Răbdați greul cu dragoste în inimă și țineți răul la distanță prin înțelepciune, adică retezați-i posibilitatea de a se manifesta prin voi și prin semenii voștri. Detestați răul, însă nu urâți răufăcătorul. Pe omul interior al trupului pierdut învățați să-l iubiți. Căci în adâncul fiecărei ființe rudimentare Mă aflu Eu, gata să incolțesc și să devin din sâmbure vlăstar, apoi livadă, iar în cele din urmă, împărăție.

Dacă partenerul tău s-a plictisit de tine, eliberează-te de acea relație și bucură-te în continuare de viața ta. Dacă superiorul te jignește pentru funcția ta, amintește-ți că și el este doar un angajat. Aceasta este deja o pedeapsă pentru imaturitatea și obrăznicia sa dovedite; și nu va reuși să-și îmbunătățească soarta.

Cu cât te identificeți mai puțin cu imaginea de sine, care constă în numele tău, starea civilă, poziția profesională, statutul financiar, răutățile lumii te vor durea mai puțin. Doar prin abandon vei reuși să-ți supui mintea și, treptat, să devii stăpânul tău.

Mintea este asemenea unui câine de luptă care nu te ascultă și care, dacă nu ești precaut, te rănește și pe tine. Scopul tău, ca stăpân nerecunoscut, este să o supui. Abia atunci ea se va apropia, va sta la picioarele tale, așteptând noi ordine și te va păzi de

toate pericolele.

Oamenii pe care îi vezi la televizor, pe internet sau pe stradă sunt sclavii minții lor, care le cauzează neplăcere. Toate acțiunile omului prizonier au la bază îmblânzirea tiranului ascuns. Minteaa îi rănește orgoliul, îl face nemulțumit și-i șoptește idei de răzbunare, cărora sufletul neputincios i se supune; apoi acționează și suportă consecințele.

Cu cât te vei identifica mai puțin cu imaginea de sine, cu atât vei suferi mai puțin. Tu nu ești frizer, ospătar, constructor, șofer sau vânzător. Ești un spirit ceresc care a ales să practice o meserie omenească pentru o perioadă limitată, dintr-o nevoie naturală, pentru a-și îndeplini obiectivele spirituale. Pentru Mine ești mai important decât toți directorii, bancherii și președinții din toate timpurile.

Dacă ai un gram de voință și te dedici, poți străluci și singur. Lumea poate fi cucerită și fără pile, fără o moștenire generoasă sau un partener perfect. Orice avantaj ai enumera nu face decât să-ți îngreuneze procesul minunat al desăvârșirii. Adevărul este că dacă ți-ai întâlni angajatorul, patronul companiei sau președintele în ziua în care aceștia își vor fi dezvoltat o gândire liberă și independentă, acea zi ar veni peste un milion de ani — și nici atunci.

Care este cauza staturii scunde a omului-animaa?

Cauza staturii scunde a omului-animaa este adaptarea organismului la temperatura scăzută pe care este nevoit să o îndure. În timp, membrele se apropie de corp pentru a se feri de degerături. La fel se întâmplă și pe Pământ, în ținuturile înghețate ale Siberiei, unde calul yakut are picioare scurte.

Cea de-a doua cauză este chiar mai evidentă decât prima, și anume faptul că acei oameni trăiesc pe un corp planetar mai mic decât Pământul. Cu cât corpul-gază este mai mic, cu atât ființele care trăiesc pe el, alături de vegetație, sunt mai mici. Un om care locuiește pe o planetă uriașă poate atinge înălțimea unei clădiri de pe Pământ, însă nu-și va cunoaște statura atâta timp cât elementele din jurul său vor fi direct proporționale cu dimensiunea sa.

Astăzi, mulți consideră inutil cititul, fiind convinși că o imagine redată la rezoluție înaltă face cât o mie de cuvinte. Emoția pe care ți-o transmite escaladarea unui vârf de munte, vâslitul pe un fluviu, mirosul pădurii în zilele ploioase și norii care ascund stâncile reprezintă tot, dar nu este astfel. Conținutul spiritual îți resuscitează sufletul pentru a putea contempla toate frumusețile

enumerate. Odată asimilat, adevărul îți va fi de folos pentru eternitate, în timp ce materia se pierde, împreună cu memoria ta.

Îmi amintesc perioada în care m-am detașat mental de prima identitate lumească și am trăit acea senzație magnifică. Pe atunci, cunoscuții puneau la îndoială descoperirile mele și considerau că dezamăgirea m-a făcut să-mi pierd judecata. Habar nu aveau că ceea ce numeau nebunie avea să fie cea mai limpede perioadă din viața mea de om și cea mai frumoasă. Cuvântul lăuntric care îmi sătura ființa mă determina să-mi dezvolt o gândire profundă, iar inima îmi bătea până în ultimul Cer.

O, lume, mi-aș da viața ca să guști din siropul vieții spirituale și să intri în posesia comorii tale! Te iubesc, chiar dacă rostesc un simplu cuvânt, chiar dacă în unele zile stau singur și plâng, eu las trecutul în spate. În ciuda eșecurilor mele și a greșelilor repetate sunt exemplul perfect al vieții curate, pe care, dacă îl urmezi, vei cuceri cele mai înalte culmi, fără dar și poate.

Ai avut dreptate afirmând că nu voi avea nevoie de mai multă putere pe perioada în care voi lucra pe Pământ. În amărăciunea mea teribilă, m-aș fi folosit de ea pentru a-mi câștiga drepturile și a Te face cunoscut.

Dacă mi Te-ai fi descoperit printr-un miracol senzațional, aș fi umblat în lumea largă pentru a-l povesti oamenilor care nu m-ar fi crezut, iar mânia m-ar fi adus la disperare și i-aș fi urât. Astfel, am devenit liber de lume, iertând.

Sfârșitul Documentului 5